

den Opfattelse, som den ærede Ordfører vil gjøre gjældende af Grundlovens § 48, kan jeg ikke anse for at være rigtig. Det er ikke blot Tilfældet, som det jo er erkjendt i Udvalgets Flertals Betænkning, at man i de nogleogthve Aar, der ere gaaede siden Grundloven blev givet, ikke har fulgt den Fremgangsmaade, som der her gjøres Fordring paa som den eneste, der i Sandhed skulde lade sig forene med Grundloven, og man maa dog formentlig erkjende, at de Rigsdage, der fulgte nærmest efter den grundlovgivende Rigsforsamling, maatte have et ligesaa klart Begreb om, hvorledes Grundloven var at forstaa, som de efterfølgende Rigsdage. Det vilde i alt Fald være en haard Behreidelse, som den indværende Rigsdag vilde fremsføre imod alle dens Forgængere, at disse havde gjort sig skyldige i en grundlovsstridig Behandling af denne Gjenstand. Men det er dernæst ikke alene Tilfældet i de Forhold, hvorom her er Tale, at man ikke har forstaaet Bestemmelsen i Grundlovens § 48 saaledes, at Alt, hvoraf der indirekte tilflød Statskassen en Indtægt, skulde opføres paa Finantsloven. Det er af den høitærede Minister idag nærmere udviklet, hvorledes man den Dag idag forholder sig med Hensyn til Statsindtægter, som i visse Maader have overmaade meget tilfælles med de Indtægter, hvorom der her er Tale. Den Del af de indirekte Skatter, som falder ind under Netsportler og hvad dermed staar i Forbindelse, passerer for en væsentlig Del ikke Finantsloven; Netsportlerne opføres kun paa Finantsloven, forsaavidt de tilflyde Staten efter den tidligere Ordning eller efter den Ordning, der blev truffen ved Loven af 1861 om Lønninger for Netsmedlemmænd, efterhaanden som disse Embedsmænd erholde fast Gage. Men fra ingen Side er der blevet stillet Fordring om, at man paa Finantsloven skulde opføre alle Sportler, ogsaa dem, der optrædes af vedkommende Embedsmænd selv, for derefter igjen at opføre paa Udgiftssiden det samme Beløb til Betaling af de paagjældende Embedsmænds Lønning. Man kan anføre flere Exempler paa noget lignende. Man har med andre Ord derved erkjendt, at naar en Staten tilkommende Indtægt ikke gaar direkte ind i Statskassen, men overens-

stemmende med Statsmagtens Beslutning er henlagt til Afholdelse af visse bestemte Udgifter eller henlagt i visse Diemed, navnlig til Lønning af Embedsmænd, saaledes at disse Embedsmænd selv umiddelbart opkræve denne Indtægt, saa er der ingen Grund til at foretage den Omvej eller bruge det Omvejs at opføre denne Indtægt paa Finantsloven for derefter igjen paa en Maade at lade den spadseres ud af Statskassen ved at opføre den paa Udgiftssiden. Og saa meget mere maa det vistnok forundre, at den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal med denne Skarphed og Bestemthed fastholder dette Punkt, som det virkelig vil ses af Enhver, der har gjenmælet Udvalgets Flertals egen Betænkning og Forslag, at Udvalgets Flertal i Grunden ikke tænker paa selv at gennemføre det, som det opstiller som det eneste Grundlovsmaessige. Udvalgets Flertal vil jo, ligesaa vel som Udvalgets Mindretal, med enkelte Undtagelser indenfor Flertallets egen Kreds, lade forblive henliggende til Landsbypræsternes Lønning Gjenstande, som have Værdi, altsaa forsaavidt Indtægtsdele; men det er jo ikke Meningen, at disse Indtægtsgjenstande, som ogsaa efter Udvalgets Flertals Forslag skulle henregnes til Lønningen, skulle opføres paa Finantsloven. Det forekommer mig, at dette er det allerbedste Bevis for, hvor lidet gjenmænt egentlig den hele Sætning er, som Udvalgets Flertal her har opstillet om, at 17 eller 18 Rigsdage skulde have gjort sig skyldige i en grundlovsstridig Behandling af Finantsloven, hvad dette Punkt angaar. Den ærede Ordfører har imidlertid fremdeles sagt idag, i Overensstemmelse med hvad der læses i Udvalgets Betænkning, at naar man nu giver en Lov, hvorved man ikke indbrager disse omtalte Indtægtsgjenstande i Statskassen, saa bliver det derved erkjendt, at Staten ikke har fuld Naadighed over disse Indtægter. Dette staar i Forbindelse med den Udvikling, der er givet om, at enten maa disse Ting erkjendes for at være Statens Eiendom, og saa skulle de gaa ind i den almindelige Statskasse, eller ogsaa tilhøre de et ubestemt Noget, og naar man ikke netop nu foret igjennem, at de skulle gaa ind i